

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Leievendene

Citation: Baggesen, Jens: "Leievendene", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid54957/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*

Det gaar saa faare got med mig,
Kundi om mig seer jeg Glæde,
Og i mit Bryst den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Ønske: hele Verdens Fryd;
Min Mening: Tosken græde!

Reisvædene.

O! skul dit Smil, fortryllende Selene!
Skul det i mørke Blis! at jeg maae sene
Vor Verden, som den er, og ei som Himmel.
Byd disse Gratier, som dig omsvæve,
Eg Cyprens yndigsmilende Gudinde,
At sene din Elfers vellystdrufne Dine!
At jeg maae see de Torne, som sig blande
Blandt Roserne paa Jorden; see de Slanger,
Som skule sig blandt Blomsterne; de Skyer,
Som rædselsvangre mærke Himlens Dine.
Hold op at synges Dyds og Elfskors Glæder
Saa tryllende, saa sødt! at jeg maae here
fortrængtes Raab blandt Lærkens Morgensange,
Og Usles Skrig blandt Philomeles Triller.
O! sene mig! sene mig, farlige Selene!
Dit Smil bortklyser selv den hartse Satyr,
Som Fredens Engels lyse Glands Obaddon.
Din Sang hans Cerberiske Tunge binder,
Og han, som skulde Sandheds Torden brøle,
Nu logrer ved din Fod, som ser for Orpheus
Den flygtske Berogter. Tryllerinde!

Hvo saae den Himmel, som paa dine Læber
 Med blide Smil til evig Kysen loffer:
 Hvo saae den Guddoms Glæde, som fra dit Øie,
 Sig Solen, Lys og Liv og Lyst udbreder:
 Og lagde Mærke til, at Ulven sniger
 Sig lumst i Faareklæder om blandt Hiorden;
 At Rang og Rigdom hædrel undertrykker
 Foragtet Flid og Dyd; at Dumhed throner,
 Fedtmæsket, paa Fornuftens gamle Beenhaus?
 Hvo hørte din den søde Røst, de Toner,
 Som vilde loffe Timon selv til Dyden,
 Naar han dens Priis fra dine Læber hørte:
 Og glente henrykt ei, som til Orions
 Og Melkeveiens Hvirvler løftet, Lyden
 Af Støvet usle Søners Klagestemmer,
 Og hine Karnes Skrig, og Hundes Bieffen?
 Hvo søgte Fornag af den rene Glæde,
 Som venter Dydens Ven bag hine Sole
 I Evighedens altid grønne Temper —
 Hvo søgte Salighed i dine Haandtryk,
 I dine Kys: og i sin Ruus bemærkte
 Et Glint af Jrring i det skønne Magtsprog,
 Som prædiker: vor Verden er den beste?

Neil Juvenal, og Perstus, og Stolberg
 Bestraaltes ei af milde Guders Blikke
 Som jeg ved dine Smile, danske Cypris!
 Da de Fornuftens, Troens Tyve hængte
 I Sæller trodsende, fortiente Galger!
 Vel! at ei Himlen alle Phœbi Søner
 Forundte dine Eigel „Bliv Seline,
 Og døe hver Mishag, hvor Seline smiler!“
 Saa bød Naturen, da den mild frembragte
 Sit Nesterstykke. De, for hvem du smilte,

Blev alle Kiælen Elskovs glade Toise.
Dift aldrig er du bleven seet af Stolberg;
Og, saae han dig, var Mærthed i dit Øie.

O! kunde jeg et Øieblik kun bryde
Den Kiæde, som til dig og Dyd og Glæde
Min hele Siæl, mit hele Væsen lænker!
O! kunde jeg et Øieblik udholde
Den Qual, at standse Tanken i sin Jilen,
Naar til sin Himmel i din Arm den flyver!
Din Elskovsdigters Kiælne, bløde Stemme
Da skulde hæve sig, og stærk og mandig
fortolke hans forbittelse; de Toner,
Som lyde nu, fordi han dig besynger,
Som Jephirs lette Flugt i Rosens Buske,
Som Bækkens Risen giennem Blomsterenge,
Og Nattegalens sørgelige Triller
I tauske Skove — skulde larne da
Som den oprørte Nordøes vrede Belger,
Og Tordners Gang blandt bange Pyreneer,
Mod Leiesvendene, som dovre, feige,
forlade deres Herres Hiord; som dumme
forsoare den utidig, uberedte,
Uvæbnede med forsoars rette Vaaben;
Som hersefyrge stumpe paa hinanden
De Pile, som imod dens mange Fiender
Med Mædighed og Wiisdom burde bruges;
Som velte sig vellystigen i Skyggen,
Blandt Blomster i det feede Græs, mens Hiorden
forvirret, adskilt, ubeskyttet irrer
I Ørfens hede Sand blandt vilde Klipper;
Som ubefymrede, mens den vanjmægter,
Opfluge Markens Rigdom, fylde Bugen
Og lædse Ganen først; saa mætte, drukne

3*

Barnagtig boltre jeg ved Kildens Bred,
 Og leege der med Straas Tordenkilder,
 Til Stræk for Vandrerens, som gaaer forbi
 Og seer forundret Christi milde Zepter
 forvandlet til et Spyd i Drengens Hænder;
 Seer Evangeliums balsamiske Honning
 Til Gift forvandlet i Bacchantens Bæger;
 Seer dem, som skulde lede, raade, trøste
 Med Visdom og med Mildhed svage Brødre,
 Indbyrdes sove, fraadse, drikke, fives —
 Seer dem og Hiorden, og gaaer bort og suffer.

Nei, Taushed her var Gudsbespottelse!
 Naar Kryben, Ahner, Guld er Dei til Hæder;
 Naar dumme Statsmænd spille Bolt med Stater;
 Naar Ketten kjøbes; naar Ufkyldighed
 for Dagen lægges kun ved gyldne Prøver;
 Naar tusinde gaae frem, og dræbe, dræbes,
 fordi de tusindes Regent maa mores,
 At han skal ikke falde reent i Søvn
 Paa Thronen, hvor han dog for noget sidder;
 Naar Branders Moerstab maa med Skat betales
 Af tusinde, som sultne, spædte pløie
 Den Jord, der smiler blot, fordi den byder
 Dem dog, som Grav, engang en siffer Løn;
 Som, langt fra Hovedstaden, sidste Draabe
 Af deres Sved til dens forlystning yde;
 Naar Borgeren, den sande, gode Borger,
 Som, virkform i sin Kreds, til Statens Nytte,
 Til Statens Være bruger sine Evner,
 Staaer i Ministrens forgemak, og venter
 forgiæves Audienz i simple Klæder
 Bag baand- og nøglemærkte Lediggængere,
 Mens Børn og Kone sultne hjemme bie

Med Evningen af Gaarsdags lille Maaltid:
Den Gode seer det, gaaer forbi, og sukker —
Den Kløge seer det, gaaer forbi, og leer.

Men af! naar du, vor sidste Trøst, vort Haab,
Du Gudheds himmelsendte, skønne Datter,
Religion! naar du, vanhelliget
Af egne Dogtere, forvildet, græder —
Naar de, som skulde vise dig for Jordan
I al din Glæde, i al din Høidighed,
I al din Guddoms Majestet, indhulle
Dens Straaler i Dankundighedens Sier,
Og skule din den ædle, milde Mine
I deres egen Utugts sorte Dække —
Naar de, som skulde smile, lig Chariter
Om Venus, nær ved dig, fremvise sig
Som Bøddeler, der en Despot omgive,
Med Øer og med Svæber, Sværd og Riis —
Naar de, der Haand i Haand paa Fredens Veie
foran dig skulde gaae med lyse Faller,
Og vise de forvildede, de Svage
Dit Tempels vinkende Lykhalighed,
I Mørket fives med de slukte Brande —
Naar de, som skulde tolke dine Bud,
De tydelige, vise, milde Love,
Du gav os til vort Vel, indhulle dem
I lange labyrintiske Eærebøger,
Hvori med Urvesynden Satan trætter
Om Herredømmet over Christi Kirke —
Naar svedende, for en andægtig Skare,
Den feede Sælesørger, lig Kronion,
Omsonst sin Hiernes hele Chaos rytter,
for Mening af en sammensliffet Dæv
Om Dævelens Indskydelser at pine,